

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 545

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

1 Ἰουλίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ὁ Ἐξοχώτατος Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπέστειλεν ἔγγραφον ἀπὸ 10.11.67 πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους παραπονούμενος, ὅτι εἰς ἐνίας Μονὰς καὶ Σκήτας ἔχει κοπῇ τὸ μνημόσυνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπὸ τότε ποὺ ἤρχισαν αἱ φιλοπαπικαὶ φιλοφρονήσεις καὶ τὰ τολμηρὰ ἄλματα τοῦ Πατριάρχου, ἐφιστῶν τὴν προσοχὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὅπως ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας καὶ ὑποδεικνύων εἰς τοὺς Μοναχοὺς νὰ κάμωσιν διαμαρτυρίαν εἰς τὸν Πατριάρχον καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου καθότι, ὅτι ἀποφασίζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος γίνεσθαι (λέγει) κατόπιν ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ τέλος μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει, ὅτι ἐὰν δὲν ἐπιβληθῇ ἡ Ἱερὰ Κοινότης θέλει ἐπέμβῃ οὗτος, καταλήγων ὡς ἑξῆς: «Ὡς ἀνότατος ἐπὶ πάντων τῶν ἁγιορειτικῶν καθεστώτων δὲν δύναμαι νὰ ἀνεχθῶ συνεχιζομένην τὴν ἔκνομον αὐτὴν κατάστασιν καὶ νὰ καθίσταμαι συνεπικουρὸς ἀντὶ τιμωρός, τῶν παρεκτροπυμένων. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ὑμετέρα Πανοσιολογιότης ἀδυνατεῖ ἢ διστάζει νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν λήψιν ἔστω καὶ ὀδυνηρῶν ἀποφάσεων θὰ εἶμαι ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεωμένος νὰ εἰσηγηθῶ ἐγὼ τὴν πάταξιν τῆς ἀνταρσίας, διὰ τῆς λήψεως τῶν ὧν ἐπιβάλλεται μέτρων».

Λυπούμεθα πάρα πολὺ διὰ τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸ ὁποῖον ἐγένετο κατόπιν ὀχλήσεως ἐτέρου ἔγγραφου ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Σ. Ἰπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Λυπούμεθα διὰ τοὺς θεολογοῦντας καὶ τοὺς κανονιολόγους. Ὁ κ. Διοικητὴς δὲν τυγχάνει Θεολόγος καὶ ἀγνοεῖ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, φαίνεται δι' αὐτὸ

καὶ ἀποφαίνεται οὕτω. Ὁ κ. Διοικητὴς μόνον εἰς τὰ διοικητικὰς φύσεως ζητήματα ὀφείλει νὰ ἐπεμβαίνει οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ πνευματικά, εἰς τὰ τῆς συνειδήσεως. Οἱ Μοναχοὶ τὰ πάντα ἐγκατέλειψαν πολλοὶ, μάλιστα ἐκ νεότητος αὐτῶν, διὰ τὴν ψυχικὴν τὴν σωτηρίαν καὶ διὰ τὴν γλυκατάτην Ὁρθοδοξίαν μας, ἄνευ τῆς ὁποίας σωτηρία δὲν ὑπάρχει. Νυχθημερόν προσεύχονται μὲ νηστείας, ἀγρυπνίας, παρακλήσεις, μὲ θεοφιλεῖς ἀναγνώσεις τῶν ἁγίων, τῶν ὁμολογητῶν, τῶν μαρτύρων καὶ δόξων καὶ γνωρίζουν καλῶς τὸν θεῖον προσορισμὸν τῶν, τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Θείας καὶ Ἱερᾶς Γραφᾶς καὶ τὰς ἔχουν κάμει βίωμί τῶν. Ὡς ἀφίσωμεν τὰς ἐξαιρέσεις. Πῶς ἐπεμβαίνει λοιπὸν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Μοναχῶν; Διὰ τὴν Ἱερὰν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν καυχᾶται διὰ τὸ Ἁγιον Ὁρος καὶ ἔχουν δώσει ὡς ὀνομασίας εἰς αὐτὸ ἀναλόγως τῆς δράσεώς του τιμητικᾶς, ὡς: προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας, Κιβωτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, πύλη τοῦ οὐρανοῦ, περιβόλι τῆς Παναγίας κλπ.; Διότι οἱ οἰκοῦντες ἐν αὐτῷ Μοναχοὶ διὰ τῶν ἀσκητικῶν τῶν πόνων καὶ διὰ τοῦ αἵματός των ἐφύλαξαν καὶ φυλάσσουν ἐπακριβῶς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὡς μὴ ἔχουν λοιπὸν τὴν ἀξίωσιν νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸν ἐκάστοτε Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ εἰς τὸν ἀναλλοίωτον νόμον τῶν Πατέρων μας (Τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας). Ὅτι νομοθετεῖ ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου λέγει εἶναι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀσπαζώμεθα ἀναντιρροίως. Ἀγνοεῖ ὅμως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λέγει εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστόλους καὶ τὶ εἰς τὰς ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους; Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες λέγουσιν, ὅτι ὁ Συμ-προσευχόμενος μὲ τοὺς αἱρετικούς ἀφορίζεται, εἰ δὲ καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν τὸ Ἐκκλη-

σιαστικὸν καθαιρεῖται (Ἀποστ. Κανὼν ΜΕΙ). Ὁ κ. Διοικητὴς γίνεται ἀνώτερος καὶ τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ Ἰεὺς.

Ὁ Πατριάρχης δὲν συμπροσενχήθη μὲ τὸν Πάπαν πολλάκις; Δὲν ἐμνημόνευσεν τὸν Πάπαν εἰς τὸ Φανάριον; Δὲν τὸν ὑπεδέχθη ὡς κληρικόν; Δὲν ἠλόγησεν; δὲν εἶπεν τὴν εὐχὴν ὡς Ἀρχιερεὺς (ὁ Πάπας) μέσα εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς τὸ Βατικανόν; Δὲν συνεχοροστάτησαν ἐν Βατικανῷ, ὥσάν ὁμοιοβάθμιοι κληρικοί, μὲ τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν Πάπα; Καὶ ταῦτα εἰσὶ τὰ πρόσφατα. Ἄς ἀρήσωμεν τὰ προηγούμενα, ὅπου ὁ Καρδινάλιος Μπέα ἠλόγησεν τὴν τράπεζαν τοῦ Πατριάρχου, ὁ δὲ ἀριέντιμος Πατριάρχης ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν Θεῖαν λειτουργίαν. Ἐπὶ πλέον ἡ ἄρσις τοῦ ἀναθήματος ἀνταρτικῶς καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ κηρύττει, ὁ δὲ εἶναι διὰ καθαιρέσιν; Τί λέγει ὁ κ. Διοικητὴς διὰ τ' ἀνωτέρω; Οἱ Ἱεροὶ Ἀποστολὶ καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀφορίζουν καὶ καθαιροῦν τὸν παρεκτρέπομενον Πατριάρχην καὶ ὁ κ. Διοικητὴς θέλει διὰ τῆς βίας νὰ τὸν μνημονεύσωμεν; Ποῖος κάμει ἀνταρσίαν; Ποῖος εἶναι διὰ τιμωρίαν; Ποῖος καταπατεῖ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας; Οὐδέποτε τὸ Ἅγιον Ὅρος ἠρνήθη νὰ μνημονεύσῃ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Μόνον ὅταν συνηρῶντο μὲ τοὺς αἰρετικούς, ὅπως ἐπὶ Πατριάρχου Βέγκου καὶ Αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου, ὅχι μόνον τὸ μνημόσυνον ἐκοίμην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπισκοπωνίαν καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ Ἱστορία, ὅπου ἦλθεν ὁ Βέγκος μὲ στρατεύματα ἐν Ἁγίῳ Ὁρει καὶ διὰ τῆς βίας, ἐπέβαλεν ὁ Λατινόφρων Πατριάρχης εἰς τοὺς Μοναχοὺς νὰ ὑποταχθοῦν, καὶ ἔχομεν σήμερον τοὺς Ὀσιολόγους ἐπὶ Λατινόφρονος Βέγκου καὶ Μιχαήλ μαρτυρήσαντας ἐν Κερκαῖς καὶ εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς, Βατοπαιδίου, Ἰβήρων καὶ Ζωγράφου, ὡς καὶ τὸ θλιβερὸν παράδειγμα τῶν τιμπανατῶν τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τὸν σεισμόν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Εἰρηοποτάμου, τὴν μαρτυρὴν αὐτὴν σελίδα τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἱστορίας. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου εἶχεν ὁ Πατριάρχης Βέγκος καὶ ἡ Σύνοδος τὸν, οἵτινες ἀπεφάσισαν ἔκωσιν χωρὶς νὰ ἀρδοῦν αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ; Τὸν ὅποιον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέκοψεν καὶ κακὴν κακῶς ἐτελεύτησεν, ὃν τρόπον οἱ πρὸ αὐτοῦ αἰρεσιάρχαι Νεστόριος, Ἀρειὸς κ.λ.π.;

Ἄς μὴ ἀγνοῇ ὁ κ. Διοικητὴς, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἅγιορεῖται Μοναχοὶ ἔχομεν καὶ ἐντολὴν ἀπὸ τὴν Θεομήτορα Παρθένον εἰς ἧς τὸ περιβόλι Χάριτι Θεῖα κατοικοῦμεν νὰ μαχόμεθα σφοδρῶς ἐναντίον τῶν Λατίνων καὶ τῶν φίλα φρονούντων μετ' αὐτῶν. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ βεηρῶσθαι τοῦτο, ὁ Πατριάρχης Βέγκος, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ζωγράφου ἕνας εὐλαβέστατος Μοναχὸς, ἀσκήτευεν εἰς τὴν ρηθῆσαν Μονὴν καὶ ὅτε μὲ περισσὴν εὐλάβειαν ἀνεγίνωσκεν τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας ἔμπροσθεν τῆς Ἁγίας εἰκόνης Αὐτῆς, λέγων Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε, τότε ἠκούσθη παραδόξως φωνὴ ἐκ τῆς Θεομητορικῆς εἰκόνης τῆς ἐπιλεγόμενης σήμερον ἀντιφωνητρίας, Χαῖρε καὶ σὺ Γέρον. Ἐρχονται οἱ ἐκ-

θεοὶ Ἑμοῦ καὶ τοῦ Τίτου μου καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς ὅσοι δύνανται νὰ ὑπομείνουν τὸ μαρτύριον ὃς παραμένουν εἰς τὴν Μονήν, οἱ ἕτεροι ὃς φύγουν εἰς τὰ ὄρη. Καὶ 26 Πατέρες ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἦσαν λαϊκοὶ ἔμειναν ἐν τῇ Μονῇ ἐλέγξαντες τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχην, τοὺς ὁποίους ἔκαρσαν μέσα εἰς τὸν πύργον, ὅπου σήμερον καίει ἀκόμητος κανθῆλα εἰς τὸ νεοτάφιον, εἰς τὸ προαύλιον τῆς Μονῆς. Ἀλλὰ οἱ Ἅγιορεῖται Πατέρες τότε σφοδρὰ ἀντετάχθησαν. Ἐχομεν ὅμως ὡς προσείπομεν καὶ τὴν θλιβερὰν πειρὴν καὶ ἐκείνους ὅπου ἐδέχθησαν τὸν Βέγκον. Ἐνίκησαν ὅμως οἱ ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν. Δὲν πτοώμεθα καὶ σήμερον, ἐάν δὲν εἴμεθα ὅλοι οἱ μὴ μνημονεύοντες, ποιῶντες τὴν ὑπακοὴν εἰς τὴν Θεομήτορα καὶ εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, εἰς τὸ καθήκον μας καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν μας, εἴμεθα ἑτοιμοὶ τὰ πάντα νὰ ὑπομείνωμεν διὰ τὴν γλυκυτάτην Ὁρθοδοξίαν μας.

Πῶς ἡμεῖς οἱ Μοναχοὶ νὰ ἐμπαίζωμεν τὸν Κύριον μνημονεύοντες (Μνησθητι Κύριε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (Ἀθηναγόρου), ὃν χάρισαι ταῖς ἀγίαις σου Ἐκκλησίαις ἐν εἰρήνῃ, κ.λ.π. καὶ ὁδοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας; Νὰ ψευδόμεθα; Ὁρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὅταν λέγῃ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ δόγματα, νὰ τεθοῦν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον διὰ νὰ ἐκδοθῇ τὸ κοινὸν νόμισμα τῆς ἀγάπης; τί εἰρήνην χάρισαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου τὴν διατρέχει καὶ τὴν κατατέμνει; Ἐνεργεῖ μόνος του ἄνευ συγκαταθέσεως τῶν ἄλλων ὁδοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σύμφωνα μὲ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας ὑπὸ καθαιρέσιν, πῶς νὰ τὸν μνημονεύσωμεν; Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς Σύνοδος νὰ τὸν καθαιρέσωμεν, πολὺ σωστά. Τὸν καθαιροῦν καὶ τὸν γυμνώνουν τῆς Θείας χάριτος οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων (ὅρα Ἀποστολικὸν Κανόνα ΜΕΙ).

Ἡμεῖς δὲ οἱ Μοναχοὶ στηριζόμενοι ἐπάνω εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκόψαμεν τὸ μνημόσυνον. Καὶ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀφείλουν νὰ μᾶς δικάσουν, καὶ οὐχὶ μὲ τὸν Νόμον τοῦ Κράτους. Μὰ φοβήσθε λέγει ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς ἀποκτείνοντας τὸ σῶμα (κοσμικοὺς ἀρχοντας) ἀλλὰ ἀπὸ τὸν δυνάμενον ν' ἀποκτείνῃ σῶμα καὶ ψυχὴν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Ὅστις θὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, ὅπως ὁμολογοῦμεν καὶ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ κηρύττωσιν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπήντησαν (πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις).

Ἡμεῖς στηριζόμενοι εἰς τὸν ΙΕ'. Κανόνα τῆς Α' καὶ Β'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου διεκόψαμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ φιλενωτικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἀνήκομεν ὅμως εἰς τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀνήκομεν εἰς τὸν Πάνσεπτον Οἰκουμενικόν. Μετὰ δέους ἀτενίζομεν καὶ προσευχόμεθα διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν εἶναι ὁ Βέγκος καὶ ὁ Ἀθηναγόρας ἐξέκλιναν οὗτοι. Ὅταν σταματήσῃ ἡ δοκιμασία αὕτη, καὶ πάλιν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ μὴ Λα-

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 545

Ἔτος ΚΓ'.

1 Ἰουλίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φδλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ὁ Ἐξοχώτατος Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπέστειλεν ἔγγραφον ἀπὸ 10.11.67 πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους παραπονούμενος, ὅτι εἰς ἐνίας Μονὰς καὶ Σκήτας ἔχει κοπῇ τὸ μνημόσυνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπὸ τότε ποὺ ἤρχισαν αἱ φιλοπαίσιμα φιλοφρονήσεις καὶ τὰ τοιμηρὰ ἄλλα τοῦ Πατριάρχου, ἐπιστῶν τὴν προσοχὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὅπως ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας καὶ ὑποδεικνύων εἰς τοὺς Μοναχοὺς νὰ καίωσιν ὑπακοὴν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου καθότι, ὅτι ἀποφασίζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος γίνεσθαι (λέγει) κατόπιν ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ τέλος μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει, ὅτι ἐὰν δὲν ἐπιβληθῇ ἡ Ἱερὰ Κοινότης θέλει ἐπέμβῃ οὕτως, καταλήγων ὡς ἑξῆς: «Ὡς ἀνώτατος ἐπόπτης λοιπὸν τηρήσεως τῶν ἀγιορειτικῶν καθεστώτων δὲν δύναμαι νὰ ἀνεχθῶ συνεχιζομένην τὴν ἔκνομον ταύτην κατάστασιν καὶ νὰ καθίσταμαι συνεπικουρὸς ἀντὶ τιμωρὸς, τῶν παρεκτροπυμένων. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ Ἱεμετέρα Πανοσιολογιότης ἀδυνατεῖ ἢ διατάξει νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν λήψιν ἔστω καὶ ὀδυνησίων ἀποφάσεων θὰ εἶμαι ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεωμένος νὰ εἰσηγηθῶ ἐγὼ τὴν πάταξιν τῆς ἀνταρσίας, διὰ τῆς λήψεως τῶν ὧν ἐπιβάλλεται μέτρων».

Λυπούμεθα πάρα πολὺ διὰ τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸ ὁποῖον ἐγένετο κατόπιν ὀχλήσεως ἐτέρου ἔγγραφου ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Σ. Ἱπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Λυπούμεθα διὰ τοὺς θεολογοῦντας καὶ τοὺς κανονιολόγους. Ὁ κ. Διοικητὴς δὲν τυγχάνει Θεολόγος καὶ ἀγνοεῖ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, φαίνεται δι' αὐτὸ

καὶ ἀποφαίνεται οὕτω. Ὁ κ. Διοικητὴς μόνον εἰς τὰ διοικητικὰ φύσεως ζητήματα δεύει νὰ ἐπεμβαίῃ οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ πνευματικά, εἰς τὰ τῆς συνειδήσεως. Οἱ Μοναχοὶ τὰ πάντα ἐγκατέλειψαν πολλοὶ, μάλιστα ἐκ νεότητος αὐτῶν, διὰ τὴν ψυχικὴν τῶν σωτηρίαν καὶ διὰ τὴν γλυκυτάτην Ὁρθοδοξίαν μας, ἀνευ τῆς ὁποίας σωτηρία δὲν ὑπάρχει. Νυχθημερόν προσεύχονται μὲ νηστείας, ἀγρυπνίας, παρακλήσεις, μὲ θεοφιλεῖς ἀναγνώσεις τῶν ἁγίων, τῶν ὁμολογητῶν, τῶν μαρτύρων καὶ ὁσίων καὶ γνωρίζουν καλῶς τὸν θεῖον προσορισμὸν τῶν, τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Θείας καὶ Ἱερᾶς Γραφᾶς καὶ τὰς ἔχον καίμει βίωμά των. Ἄς ἀρίστωμεν τὰς ἐξαιρέσεις. Πῶς ἐπεμβαίνει λοιπὸν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Μοναχῶν; Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Ὁρθοδοξία κινεῖται διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἔχον δώσει ὡς ὀνομασίας εἰς αὐτὸ ἀναλόγως τῆς δράσεώς των τιμητικᾶς, ὡς: προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας, Κιβωτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, πόλη τοῦ οὐρανοῦ, περιβόλι τῆς Παναγίας κλπ.; Διότι οἱ οἰκοῦντες ἐν αὐτῇ Μοναχοὶ διὰ τῶν ἀσκητικῶν τῶν πόνων καὶ διὰ τοῦ αἱματός των ἐφύλαξαν καὶ φυλάσσουν ἐπακριβῶς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς μὴ ἔχον λοιπὸν τὴν ἀξίωσιν νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸν ἐκάστοτε Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ εἰς τὸν ἀναλλοίωτον νόμον τῶν Πατέρων μας (Τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας). Ὅτι νομοθετεῖ ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου λέγει εἶναι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀσπαζώμεθα ἀναντιρροίτως. Ἀγνοεῖ ὅμως τί τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λέγει εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστόλους καὶ τί εἰς τὰς ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους; Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες λέγουσιν, ὅτι ὁ Συμ-προσευχόμενος μὲ τοὺς αἵρετικοὺς ἀφορίζεται, εἰ δὲ καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν τί τὸ Ἐκκλη-

σιαστικὸν καθαιρεῖται (Ἀποστ. Κανὼν ΜΕ!). Ὁ κ. Διοικητὴς γίνεται ἀνώτερος καὶ τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ Ἰεὺς.

Ὁ Πατριάρχης δὲν συμπορευθήσεται μετὰ τὸν Πάπαν πολλάκις; Δὲν ἐμνημόνευσεν τὸν Πάπαν εἰς τὸ Φανήριον; Δὲν τὸν ἐπεδέχθη ὡς κληρικόν; Δὲν ἠλόγησεν; δὲν εἶπεν τὴν εὐχὴν ὡς Ἀρχιερεὺς (ὁ Πάπας) μέσα εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς τὸ Βατικανόν; Δὲν συνεχορροστάτησαν ἐν Βατικανῷ, ὥσάν ὁμοιοδόξοι κληρικοί, μετὰ τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν Πάπα; Καὶ ταῦτα εἰσὶ τὰ πρόσφατα. Ἀς ἀρήσωμεν τὰ προηγουμένα, ὅπου ὁ Καρδινάλιος Μπέα ἠλόγησεν τὴν τράπεζαν τοῦ Πατριάρχου, ὁ δὲ ἀρμένιος Πατριάρχης ἐχορροστάτησεν εἰς τὴν Θεῖαν λειτουργίαν. Ἐπὶ πλέον ἡ ἀρεὴ τοῦ ἀναθέματος ἀνταρτικῶς καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ κηρύττει, ὁ δὲ εἶναι διὰ καθάρσεων; Τί λέγει ὁ κ. Διοικητὴς διὰ τ' ἀνωτέρω; Οἱ Ἱεροὶ Ἀποστολὶ καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀφορίζουν καὶ καθαιροῦν τὸν παρεκτρέπομενον Πατριάρχην καὶ ὁ κ. Διοικητὴς θέλει διὰ τῆς βίας νὰ τὸν μνημονεύσωμεν; Ποῖος κάμει ἀνταρσίαν; Ποῖος εἶναι διὰ τιμωρίαν; Ποῖος καταπατεῖ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας; Οὐδέποτε τὸ Ἅγιον Ὅρος ἠρνήθη νὰ μνημονεύσῃ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Μόνον ὅταν συνηλίζετο μετὰ τοὺς αἵρετικούς, ὅπως ἐπὶ Πατριάρχου Βέκκου καὶ Αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ὅχι μόνον τὸ μνημόσυνον ἔκαψαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ Ἱστορία, ὅπου ἦλθεν ὁ Βέκκος μετὰ στρατεύματα ἐν Ἁγίῳ Ὅρει καὶ διὰ τῆς βίας, ἐπέβαλεν ὁ Λατινώφρων Πατριάρχης εἰς τοὺς Μοναχοὺς νὰ ὁποταχθοῦν, καὶ ἔχομεν σήμερον τοὺς Ὀσιομάρτυρας ἐπὶ Λατινόφρονος Βέκκου καὶ Μιχαὴλ μαρτυρήσαντας ἐν Καραῖς καὶ εἰς τὰς Ἱερὰς Μονάς, Βατοπαίδιον, Ἰβήρων καὶ Ζωγράφου, ὡς καὶ τὸ θλιβερὸν παράδειγμα τῶν τιμωριῶν τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ τὸν σεισμόν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ξηροποτάμου, τὴν μαύσιν αὐτὴν σελίδα τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἱστορίας. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶχεν ὁ Πατριάρχης Βέκκος καὶ ἡ Σύνοδός του, ὅτινες ἀπεφάσισαν ἕνωσιν χωρὶς νὰ ἀρθεῖν αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ; Τὸν ὅποιον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέκοψεν καὶ κακὴν κακῶς ἐτελεύτησεν, ὃν τρόπον οἱ πρὸ αὐτοῦ αἱρεσιάρχαι Νεστόριος, Ἀρειος κ.λ.π.;

Ἀς μὴ ἀγνοῇ ὁ κ. Διοικητὴς, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ ἔχομεν καὶ ἐντολὴν ἀπὸ τὴν Θεομήτορα Παρθένον εἰς ἥς τὸ περιόδι Χάριτι Θεῖα κατοικοῦμεν νὰ μαχόμεθα σφοδρῶς ἐναντίον τῶν Λατίνων καὶ τῶν φίλα φρονούντων μετ' αὐτῶν. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ βεβηλώσῃ τοῦτο, ὁ Πατριάρχης Βέκκος, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ζωγράφου ἕνας εὐλαβεστάτος Μοναχός, ἀσκήτευεν εἰς τὴν ρητρίσαν Μονὴν καὶ ὅτε μετὰ περισσὴν εὐλάβειαν ἀνεγίνωσκον τοὺς χαριετισμούς τῆς Παναγίας ἑμπροσθεν τῆς Ἀγίας εἰκόνης Αὐτῆς, λέγων Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε, τότε ἠκούσθη παραδόξως φωνὴ ἐκ τῆς Θεομητορικῆς εἰκόνης τῆς ἐπιλεγόμενης σήμερον ἀντιφωνητρίας, Χαῖρε καὶ σὺ Γέρον. Ἐρχονται οἱ ἐκ-

θεοὶ Ἐμοῦ καὶ τοῦ Τίτου μου καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς ὅσοι δύνανται νὰ ὑπομείνουν τὸ μαρτύριον ὃς παρομείνουν εἰς τὴν Μονήν, οἱ ἕτεροι ὃς φύγουν εἰς τὰ ὄρη. Καὶ 26 Πατέρες ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἦσαν λαῖκοι ἔμειναν ἐν τῇ Μονῇ ἐλέγξαντες τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχην, τοὺς ὁποίους ἔκαψαν μέσα εἰς τὸν πύργον, ὅπου σήμερον καλεῖται ἀκοίμητος κανδύλα εἰς τὸ κενοτάφιον, εἰς τὸ προαίλιον τῆς Μονῆς. Ἀλλὰ οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες τότε σφοδρὰ ἀντετάχθησαν. Ἐχομεν ὅμως ὡς προείπομεν καὶ τὴν θλιβερὰν πτυχὴν καὶ ἐκείνους ὅπου ἐδέχθησαν τὸν Βέκκον. Ἐνίκησαν ὅμως οἱ ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν. Δὲν πτοούμεθα καὶ σήμερον, ἐάν δὲν εἴμεθα ὅλοι οἱ μὴ μνημονεύοντες, ποιούντες τὴν ὁπακὴν εἰς τὴν Θεομήτορα καὶ εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, εἰς τὸ καθῆκον μας καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν μας, εἴμεθα ἑτοιμοὶ τὰ πάντα νὰ ὑπομείνωμεν διὰ τὴν γλυκυτάτην Ὁρθοδοξίαν μας.

Πῶς ἡμεῖς οἱ Μοναχοὶ νὰ ἐμπαίζωμεν τὸν Κύριον μνημονεύοντες (Μνήσθητι Κύριε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (Ἀθηναγόρου), ὃν χάρισαι ταῖς ἀγίαις σου Ἐκκλησίαις ἐν εἰρήνῃ, κ.λ.π. καὶ ὁρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας; Νὰ ψευδόμεθα; Ὁρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὅταν λέγῃ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ δόγματα, νὰ τεθοῦν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον διὰ νὰ ἐκδοθῇ τὸ κοινὸν νόμισμα τῆς ἀγάπης; τί εἰρήνην χάρισαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου τὴν διαιρεῖ καὶ τὴν κατατέμνει; Ἐνεργεῖ μόνος τοῦ ἀνευ συγκαταθέσεως τῶν ἄλλων ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σύμφωνα μετὰ τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροὺς Κανόνας ὑπὸ καθάρσεων, πῶς νὰ τὸν μνημονεύσωμεν; Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς Σύνοδος νὰ τὸν καθαιρέσωμεν, πολὺ σωστά. Τὸν καθαιροῦν καὶ τὸν γυνώνουν τῆς Θεῆς χάριτος οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων (ὅρα Ἀποστολικὸν Κανόνα ΜΕ!).

Ἡμεῖς δὲ οἱ Μοναχοὶ στηριζόμενοι ἐπάνω εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκόψαμεν τὸ μνημόσυνον. Καὶ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀφείλουν νὰ μᾶς διαάσουν, καὶ οὐχὶ μετὰ τὸν Νόμον τοῦ Κράτους. Μὰ φοβήσθε λέγει ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς ἀποκτείνοντας τὸ σῶμα (κοσμικοὺς ἀρχοντας) ἀλλὰ ἀπὸ τὸν δυνάμενον ν' ἀποκτείνῃ σῶμα καὶ ψυχὴν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Ὅστις θὰ κρίνῃ ζώντας καὶ νεκρούς, ὅπως ὁμολογοῦμεν καὶ εἰς τὸ Σχῆμα τῆς Πίστεως.

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ κηρύττωσιν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπήντησαν (πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις).

Ἡμεῖς στηριζόμενοι εἰς τὸν ἹΕ'. Κανόνα τῆς Α' καὶ Β'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου διεκόψαμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ φιλενωτικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἀνήκομεν ὅμως εἰς τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀνήκομεν εἰς τὸν Πάνσεπτον Οἰκουμενικόν. Μετὰ δέους ἀτενίζομεν καὶ προσευχόμεθα διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν εἶναι ὁ Βέκκος καὶ ὁ Ἀθηναγόρας ἐξέκλιναν οὗτοι. Ὅταν σταματήσῃ ἡ δοκιμασία αὐτῇ, καὶ πάλιν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ μὴ Λα-

τινόφρονος Πατριάρχου θά ἐπενέλθῃ ὡς καὶ πρότερον.

Εἰς δὲ τι προβλέπεται ἀπὸ τὸν νόμον διὰ πάσης φύσεως διοικητικῆς ὑποθέσεως ὀφείλομεν νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, νὰ μὴ θίγῃ ὁμῶς τὴν πίστιν.

Ἄς σταματήσῃ τὰς συμπορευτὰς καὶ τὰς θλιβεράς ἀντορθόδοξους ὁμολογίας του καὶ ἅς πορεύεται, ὅπως πορεύονται καὶ οἱ ἄλλοι Πατριάρχαι καὶ λοιποὶ Προκαθήμενοι (πλὴν ἐνίων) τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τότε θά ἐπενέλθῃ τὸ μνημόσυνον.

Ὁμιλεῖ περὶ ὑπακοῆς ὁ κ. Διοικητὴς λέγων, ὅτι ὁ Μοναχὸς πρέπει κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον νὰ κἀνῃ ὑπακοὴν μέχρι θανάτου. Ἀλλὰ ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῶν προσετώτων μὴ θιγούσας τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν πίστιν. Ἄν μᾶς εἴπῃ ὁ Προσετώς ν' ἁμαρτήσωμεν ἢ νὰ γίνωμεν αἰρετικοί, θά τὸ ποιήσωμεν χάριν τῆς ὑπακοῆς;

Ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς διδάσκει διὰ τοῦ παραδείγματός του πῶς πρέπει ν' ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ἀνωτέρους μας, ὅταν εἰς ζητήματα πίστεως μᾶς διᾶξωσι νὰ ὑποταχθῶμεν εἰς αὐτούς, οἵτινες ἐξέκλιναν τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Ὅταν ὁ Ἀρειανὸς Αὐτοκράτωρ Οὐάλης ἀπέστειλὲ τὸν ἑπαρχον αὐτοῦ Μόδεστον διὰ νὰ μετατείσῃ αὐτὸν νὰ ὑποταχθῇ τῷ Ἀρειανῷ Πατριάρχῃ. Τότε ὄχι μόνον ὑπακοὴν δὲν ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀρειανὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Σύνοδον ἀλλ' ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν πείσουν ὁποιαδήποτε τιμωρίαν καὶ ἂν μετήρχοντο καὶ διὰν. Τῆς γῆς ταύτης εἶμαι προσωρινὸς κάτοικος. Ὅ,τι ἀπήντησεν ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὸν ἑπαρχον Μόδεστον τὰ αὐτὰ λέγομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ εἰς τὸν κ. Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἄραγε ὑπακοὴν ὄχι εἰς τὴν πίστιν ἐννοοῦσε ὁ Μέγας Βασίλειος; Καὶ ὁ Μοναχὸς λέγουσιν οἱ ἅγιοι Πατέρες νὰ μὴ φεύγῃ ἀπὸ τὴν Μονὴν του παρὰ μόνον διὰ δύο αἰτίας, ὅταν πρόκειται περὶ αἵρεσεως καὶ ἀνιάτου ἀνηθιζότιμος.

Ἰδοὺ δὲ τί ὁ ΙΕ' κανὼν τῆς Α' καὶ Β'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθαρῶς διακελεύεται, δι' ἐκείνους, οἵτινες καὶ πρὸ Συνδικτικῆς ἀποφάσεως ἔκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἐπισκόπου των. Ὁ παρὼν κανὼν ἀπαγορεύει ἐκείνους, οἵτινες ἠθέλουν διακόψαι τὰ μνημόσυνα τοῦ Ἐπισκόπου των πλὴν οὕτως ὅταν σφάλλῃ εἰς τὴν πίστιν καταλήγων ὡς ἐξῆς: «οἱ γὰρ δι' αἵρεσιν τινὰ παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην τῆς πρὸς τὸν Πρόεδρον κοινωνίας ἐσπαιτοῦς διαστελλόντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος καὶ γυνὴ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇ σὺν ὑπόκεινται πρὸ Συνδικτικῆς διαγνώσεως ἐαυτοῦς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχόντες, ἀλλὰ καὶ τῆς προεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθόδοξοις ἀξιοθιθήσονται... Οὐ γὰρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδειςκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν καὶ οὐ σχήματι τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ὀύσασθαι». Ἐὰν λοιπὸν οἱ ρηθέντες Πρόεδροι εἶναι αἰρετικοί, καὶ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουνσιν παρηρησία ἢ σφάλλουσιν εἰς τὴν πίστιν, καὶ διὰ τοῦτο χωρίζονται, οἱ εἰς αὐτοὺς ὑποκείμενοι καὶ προτοῦ ἀκόμῃ νὰ γένῃ Συνδικτικὴ

κρίσις περὶ τῆς αἵρεσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτῶν ὄχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς προεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ ὄχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὸν χωρισμὸν αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ σχίσματος καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδειςκόπων αὐτῶν.

Καὶ ὅπως ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις εἰς ὅραν κρῖσμον διὰ τὴν Πατρίδα ἡμῶν καὶ διὰ τὸ συμφέρον αὐτῆς, ἐτράθηξεν τὸ σπαθὶ τῆς πατάξασα τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ἐχθροὺς μας, ἀγωνιζομένη ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος, αὐτῶν καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς σήμερον προσσπίζοντες τὴν γλυκυτάτην Ὀρθοδοξίαν μας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχούθησαν χρονοὶ αἱμάτων, ἀγωνιζόμεθα ἐναντίον τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστεώς μας, περιμένοντες ἐνίσχυσιν καὶ ὄχι μάχην.

Ὁ Ἀθηναγόρας ὄχι μόνον αἵρεσιν ἐπ' Ἐκκλησίαις κηρύττει, ἀλλὰ ὑποσκάπτει τελείως τὰ θεμέλια τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅταν προβάλλῃ τὰς γελοίας δηλώσεις του ὑπεράνω δογμάτων ἢ ἀγάτης. Ἐνωσις μετὰ τοὺς πάντας. Εἰς τὴν πρᾶξιν δὲ ἀναγνωρίζει τὴν Ἱερουσὴν τους. Ἄρα κατ' αὐτὸν δὲν εἶναι αἰρετικοὶ καὶ μόνον χίλια χρόνια μῦθος εἶναι. Ἡμεῖς σήμερον, ἐὰν διειρηθῶμεν ὡς Ἕλληνες, διειρηθῶμεν χάριν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν σήμερον ἀνεχόμεθα νὰ ἀπεμπολήται. Ποὺ εἶναι ὁ Ἕλληνας τῆς Κάτω Ἰταλίας; Ἡσπάσθη τὴν Παπικὴν αἵρεσιν, ἐξελατινίσθη. Πίστις (ὀρθοδοξία) καὶ Πατρίς εἰς ἐννοιαὶ ἀλληλένδετοι, εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Κύριος σῶσαι τὴν Ἐκκλησίαν του.

Ἰάκωβος Μοναχὸς Γεηγοριάτης

Κοινοποιεῖται. Ἱερὰν Κοινότητα, Τπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Διεύθυνσιν Ἐκκλησιῶν.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τὴν 11.2.68 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Μάρκου Εὐγενικοῦ Δράμας ἐξελέγησαν ὡς Διοικητικὸν Συμβούλιον οἱ κάτωθι:

1. ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δημήτριος Ἡλιάδης τοῦ Αἰγυρίνου ἑμπορὸς Λυσίου 1
2. ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Νικηφόρος Χαρατσίδης τοῦ Γεωργίου Γεωργὸς Μυλοπόταμος
3. ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Στυλιανὸς Λαζαρίδης τοῦ Νικολάου Ἰδ. ὑπάλλ. Σωκράτους 30
5. ΚΩΣΜΗΤΩΡ: Χαράλαμπος Τσιγκολίδης τοῦ Παύλου γεωργὸς Σωκράτους 9
6. ΜΕΛΟΣ: Χαράλαμπος Καραγιαννίδης τοῦ Δημητρίου γεωργὸς Ἀρκαδικός.
7. ΜΕΛΟΣ: Σελήνη Τσεκερίδου τοῦ Πολυχρονίου οἰκοκυρὰ 29ης Σεπτεμβρίου.

Συγχαίρομεν τοὺς ἀνωτέρω, εὐχόμενοι αὐτοῖς πλουσίαν καρποφορίαν εἰς τὸν μυστικὸν τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνα.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσφ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος	1.000	Ἀντώνιος Παπαγεωργίου (Φάρσαλα)	100
Ἑλένη Γάζη (Πετρούπολις)	100	Γεώργιος Παπαγεωργίου (Φάρσαλα)	100
Εὐαγγελία Ἀναστασιάδου	50	Ἰωάν. Μαργαριτόπουλος (Φάρσαλα)	50
Ἰωάννα Γαγλία (Ράχες Ἰκαρίας)	150	Ἀπόστ. Μαργαριτόπουλος (Φάρσαλα)	50
Πέτρος Ἀβραάμ. (Ἀγ. Πνεῦμα)	750	Ἀπόστ. Παπαγεωργίου (Φάρσαλα)	50
Σταυρούλα Κισκήρα (Καλάμια)	50	Γ. Παπαγεωργίου (Φάρσαλα)	50
Φανιώ Μίχου (Λαμία)	50	Κ. Μαγαλιός (Φάρσαλα)	50
Α.Ν. (Ν.Σ. Λαμίας)	150	Νικ. Δημιτσόπουλος	50
Ἀρχ. Ἀρσένιος Θεοδόπουλος (Λάρισα)	1.320	Ἀθαν. Χαμοῦλιας	50
Ἀνώνυμος μέσφ Π. Νήφωνος	1.500	Γουδουλάκης—Μαγαλιός—Νικολαΐδης	30
Κωνίνα Καταπόδη (Πετρούπολις)	300	Ι. Ναός Γεν. Θεοτόκου (Μπάλλας)	390
Μοναχή Ἐλισάβετ Πετροπούλου	5.000	Ι. Ν. Ἀγ. Ἰωάννου (Πετρουπόλεως)	535
Ἀνώνυμος	5.000	Δήμητρα Γκέρας (Ἀμερική)	1.500
Ἀρχιμ. Θεωνᾶς Μαργαριτόπουλος (Φάρσαλα)	200	Ι.Ν. Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	1.575
Δημήτριος Δημητριάδης (Φάρσαλα)	100	Ἀργυρὸς Σπανοῦ (Λουδία—Ἡμαθίας)	1.000
Σωτήριος Χαμοῦλιας (Φάρσαλα)	100	Χαράλ. Ταμπάκης (Ἀγ. Ἄννα—Ἀγ. Ὄρος)	1.000
Ἰωάννης Μαρίνος (Φάρσαλα)	100	Ι. Ν. Ἀγ. Δημητρίου (Ἀμυριάτης)	500
		Ι. Ν. Ἀγ. Μηνᾶ (Ἀμυριάτης)	240

Ἐπικαιρον μὲ τὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου καιροῦ τῶν φιλενωτικῶν τάσεων, τῶν ἀντορθοδόξων κινήσεων καὶ τῆς πρὸς τὸν Παπισμὸν ἐρωτοτροπίας, τυγχάνει τὸ μαρτύριον τῶν παραπλεόρως εἰκονιζομένων Ἀγίων 26 Ὁσιομαρτύρων τῆς Μονῆς Ζωγράφου, οἵτινες ἀρνούμενοι νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ σαθρὰ δόγματα τῆς Ρώμης καὶ νὰ ὑποταχῶσιν εἰς τὸν Πάπαν ἐπεσφράγισαν διὰ τῆς θυσίας τῆς ζωῆς των τὴν ἐαυτῶν ὁμολογίαν ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας. Οὗτοι πρόκεινται εἰς ἔλεγχον τῶν σημερινῶν Λατινοφρονοούντων Ὁρθοδόξων Ταγῶν, οἱ ὅποιοι ἐσπευσμένως ἐπείγονται νὰ παραδοθῶσιν ἄνευ ὅρων εἰς τὸν ἐπ' αὐτῶν Ρωμαιοκαθολισμὸν χάριν δῆθεν τῆς ἐνότητος, καὶ τῆς ἀγάπης.

Καὶ οἱ Πατέρες οὗτοι εἶχον ἀγάπην, ἀλλὰ πρωτίστως ἀγάπην πρὸς τὴν Ἀλήθειαν τῆς ἀγίας Ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ οὗτοι μὲν ἠγάσαν μὴ δεχθέντες τοὺς Λατίνους, οἱ συλλειτουργήσαντες δὲ μετ' ἐκείνων ἐξῆλθον ἀδιάλυτοι καὶ τυμπανιαῖοι.

«Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν, ἀκουέτω».

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Μέρος 19

Ε Αἱ κακοδοξίαι τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν περὶ ψυχῆς.

Ἀφοῦ ἀνεπτύξαμεν τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὴν συνεπῆ πρὸς αὐτὴν περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ οὕτως ἀνῆρθεσαν

Πέτρος Ἰγναντιάδης (Πολίχνη-Θεσ)νίκης)	500
Κων)νος Μιχόπουλος (Ἀμερικῇ)	240
Ἱ. Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης Πατριῶν	1.000
Μοναχὸς Παντελεήμων Ἀργυρόπουλος (Ἀγ. Ὁρος)	2.000
Ἡ κυρία Ἑλένη (Ἀθῆναι)	100
Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς (Ἀχαρναι)	1.000
Σύνολον.	28.180

τὴν ἀσεβῆ διδασκαλίαν τῶν χιλιαστῶν ἐπὶ τῶν δογματῶν τούτων τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἐκθέσωμεν καὶ ἄλλην σειρὰν τῶν αἰρετικῶν τῶν δοξασιῶν, διὰ νὰ τὰς ἀναιρέσωμεν καὶ αὐτάς.

Ἐκ τῆς σειρᾶς ταύτης θὰ καταδειχθῇ ὅτι οἱ σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν οὐδεμίαν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐσεβάσθησαν, ἀλλὰ διέστρεψαν πάσας ἄνευ ἐξαιρέσεως. Ἀπεφάσισαν νὰ μὴ συμβιβασθοῦν μὲ τὸν Χριστιανισμόν εἰς οὐδὲν θέμα διὰ νὰ ἀραιέσουν ἀπὸ αὐτὸν ὅ,τι ὑψηλόν, ὅ,τι Θεῖον, ὅ,τι μεγαλειώδες ἔχει, διὰ νὰ ὑποθιβάσουν τὴν ἐξ Ἀποκαλύψεως θρησκείαν ἡμῶν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν φρυσικῶν θρησκειῶν.

Τοῦτο θὰ ἀποδειχθῇ εἰς τὸ περὶ ψυχῆς θέμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναλύσωμεν ἐν τῇ κεφαλαίῳ τούτῳ.

Μολονότι τὸ περὶ ψυχῆς ζήτημα εἶναι μαριόλε-

Ἰδοὺ ὁ Πόργος, ἐν ᾧ ἐκάησαν οἱ Ἅγιοι 26 Ὁσιομάρτυρες ὑπὸ τῶν Λατίνων δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον καὶ ἐχόμενοι ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν. Τὰς ἀγίας αὐτῶν ψυχὰς παρέδωκαν τῷ Κυρίῳ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1274. Ἄς μᾶς συγκλονίσῃ τὸ μαρτυρικὸν αὐτῶν τέλος καὶ ἄς μᾶς γίνῃ μάθημα ἀπεριορίστου καὶ ἄχρι θανάτου προσηλώσεως καὶ ἐμμονῆς εἰς τὰ Πατροπαράδοτα Δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς Παραδόσεις τῆς Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καὶ Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΣΗΜ.

Αἱ δύο αὐταὶ Ἀγιογραφίαι ἐστάλησαν εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ξηλωτοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Π. Ἀχιλείου ἐκ τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἀννης.

κτον ἐν τῇ Γραφῇ, ἡ ὁποία δεικνύει αὐτὴν ὡς ἰδιαίτεραν πνευματικὴν οὐσίαν ὑπάρχουσαν ἐν ἡμῖν, μολοντί ἡ ἀνθρωπίνη λογικὴ καὶ συνείδησις, φιλοσοφήσασα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀνέχθη εἰς ὑψηλὰς σφαίρας διανοήσεως, μολοντί καὶ αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη πείρα ἐνόησεν, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν λογικότητα καὶ τὴν ἠθικότητα ὑπερβαίνει τὴν ζωὴν οἰουμένην ζῶον, οἱ χιλιασταὶ ἀνενέωσαν κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα τὰς ἰδέας τῶν θνητοφυχτικῶν τῶν πρώτων αἰώνων.

Ἡ παραθέσις τῆς περὶ ψυχῆς διδασκαλίας των, ληφθεῖσης ἐκ τῶν βιβλίων των ἡ Δημοσιουργία καὶ ἡ καταλλαγὴ καὶ ἡ ἀπλὴ ἀνάγνωσις τῶν ἐν αὐτοῖς χωρίων θὰ ἀποδείξουν τὸν παραλογισμόν των καὶ τὴν διαστρεφὴν, τὴν ὁποίαν ἐφίστανται παρ' αὐτῶν Γραφικὰ χωρία σιμφρέστατα. Γράψουν λοιπὸν τὰ ἑξῆς:

1) «Τότε ὁ Θεὸς ὠδήγησε τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, τὸ ἐνεργὸν αὐτοῦ ὄργανον νὰ λάβῃ τὰ στοιχεῖα τῆς γῆς καὶ νὰ πλάσῃ ὄργανισμὸν. Τότε ὁ Θεὸς ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς μυκτῆρας τοῦ ὄργανισμοῦ τούτου τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς. Τὸ σῶμα ἐξαναστήθη καὶ κινούμενον, ἀναπνέον, αἰσθητικὸν τι ὄν, προῆλθε, τὸ ὁποῖον ὁ Λόγος ὠνόμασε ψυχὴν, ἣτις ἐστάθη ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ. Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος ἀνθρώπος». (Κατ. 6. 72).

2) «Τὸ πρῶτον ψεῦδος τοῦ σατανᾶ καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἐπροξένησε τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο, ὅτι δὲν ὑπάρχει θάνατος. «Ὁ κληρὸς τῆς σήμερον, ὅστις ἀξιοί, ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὸν Θεὸν καὶ διδάσκει τὸν λαόν, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος ἔχει ἀθάνατον ψυχὴν, ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἐξασκῇ τὸ πρῶτον ψεῦδος «δὲν ὑπάρχει θάνατος» (αὐτ. σ. 84).

3) «Λαμβάνει τὸν Φιλ. 6' 9—11 Α. Κορ. ιε' 53. Ἀπὸ κ. α' 18. Τὰ Γραφικὰ ταῦτα ἐδάφια δεικνύουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν κατεῖχεν ἀθανασία πρὸ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν θείαν φρόσιν. Ἰησοῦς ὁ λόγος ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς Δημοσιουργίας τοῦ Θεοῦ. Οὐδεὶς ἦτο ἀνώτερος αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἔδωκε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ πλάσμα εἰς τὸν μέγαν αὐτοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον ἀθανασία, θὰ ἦτο παράλογον νὰ δώσῃ εἰς τὸ πλάσμα αὐτοῦ τὸν ἀνθρώπον. Αἱ ἐμφαντικαὶ αὗται Γραφικαὶ διακηρύξεις ἐπιβάλλουν σιγὴν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελέξεως, τοῦ ἀνθρώπου. Ὡσαύτως πειστικῶς ἀναιροῦν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ κλήρου, ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι κατὰ μέρος ἀνθρώπος καὶ κατὰ μέρος θεῖος ἢ πνευματικὸν ὄν» (αὐτ. σ. 85).

4) Ἦναι δυνατόν νὰ λεχθῇ, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἀθάνατος καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος ἐγένετο κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ἔνεκα τούτου ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἀθάνατον ψυχὴν; τὸ τοιοῦτον συμπέρασμα καὶ παράλογον εἶναι καὶ ἀναγραφικόν. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνθρώπον ψυχὴν, τότε θὰ ἐγράφετο οὕτω, ἐὰν δὲ ἡ οὕτω δοθεῖσα ψυχὴ ἦτο ἀθάνατος, τότε ὁ Θεὸς οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν θανατώσῃ ἔνεκα τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου του...» «Αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν ὅτι ὁ Θεὸς ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν τοῦ

πλάσματός του ὡς ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται πειστικῶς, ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι θνητός» (Δημιουργία σ. 58).

5) «Ἡ πνοή, τὴν ὁποίαν ἀναπνέει ὁ ἀνθρώπος, ἀνῆκε εἰς τὸν Ἰεχωβά, διότι τὸ πᾶν εἶναι τοῦ Θεοῦ. Τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς προσέχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ. Ἡ πνοὴ δὲν εἶναι ἀθάνατος. Αὐτὴ αὕτη ἡ πνοὴ δὲν ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῇ» (αὐτ. σ. 58).

6) «Ἡ ἀνθρωπίνη πείρα δεικνύει πειστικῶς, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἀποθνήσκει πᾶν δὲ πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἀποθνήσκει, δὲν εἶναι ἀθάνατον. Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἀνθρώπον ὡς ἐπιστέγασμα ἢ ὑψιστον στοιχεῖον τῆς ζωτικῆς δημιουργίας» (αὐτ. σ. 59). Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουν καὶ εἰς δύο ἄλλα βιβλία των. «Κιθάρα τοῦ Θεοῦ» καὶ «Ἀπελευθερώσεις». Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἰπώμεν, ὅτι, ὅλα τὰ βιβλία των ἔχουν τὰ αὐτὰ θέματα καὶ ἐπαναλήψεις τῶν αὐτῶν δοξασιῶν μετ' ἀλλαγὴν τῆς θέσεώς των εἰς ἕκαστον βιβλίον. Διὰ τοῦτο ἀποφεύγουμε νὰ παραθέσωμεν τὰ χωρία περὶ ψυχῆς τὰ ἐν σελ. 30 τῆς Κιθάρας καὶ τὰ ἐν σελ. 105, 324 τῆς Ἀπελευθερώσεως, ὡς ἐπαναλήψεις τῶν ὡς ἄνω παρατεθέντων.

Ἀνταποκρίσεις ἐξ Ἀμερικῆς

Ἐν μέσῳ πλείστων συγγενῶν καὶ φίλων ἐβαπτίσθησαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης τὰ τέκνα τῶν ὁμογενῶν Βασιλείου καὶ Μαρίας Λυμπέρη καὶ Σταματίου καὶ Πατρικίας Ξενάκη.

Οἱ ἀνάδοχοι Δημήτριος Μπουγάδης καὶ Σοφία Παυλάτου ὠνόμασαν τὸ νεοφώτιστον Ἀνδρέαν. Ὁ δὲ λαμπρὸς νέος καὶ φοιτητὴς τῆς ἱστορικῆς καὶ Γεωργικῆς Σιδεῖρης ἐχάρισε τὸ ὄνομα Πέτρος. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀναδόχους νὰ τοὺς ζήσουν τὰ νεοφώτιστα.

— Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῶν ἐκ Χίου Ζαννῆ Παληοῦ μετὰ τῆς Ἀνθοῦλας Παπαμιᾶκου. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Νικόλαος Νιωνάκης. Ὁ γαμβρὸς τυγχάνει ἀνεψιὸς τοῦ αἰδ. Στελίκου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Ἀγ. Βασιλέως, Δημάρχου τοῦ Βροντάδου, Χίου. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχόμεθα πᾶσαν εὐτυχίαν.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

ΑΦΙΞΕΙΣ

Ἀφίκετο ἀεροπορικῶς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, Νήφων Ἀστυφίδης, ἀδελφὸς τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου κ. Πέτρου, τῶν Παλαιοσημερολογικῶν. Ὁ πολυσεβῆστατος Ἡγούμενος ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀδελφόν του, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς χαρᾶς τόσο παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅσον καὶ ὁλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης τῆς Ἀστορίας. Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ εὐρίσκεται εἰς Ἀνθοῦσαν. Ἀττικῆς.

Ἐθνικὸς Κήρυξ 12-6-68

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Τὰ ὑπέρμετρα ὀλιγοχρόνιά εἰσι

Μέρος 42ον

Εἰς τὴν Μοναστικὴν βιοτὴν πᾶσα ὑπερβολὴ συ-
πάγεται θλάβην ψυχῆς καὶ σώματος. Παρητήρηθη καὶ
διεπιστώθη ὑπὸ τῶν εὐ φρονούντων, ὅτι ὑπέρμετρος ζή-
λος κατέληξεν εἰς φυχρότητα, ὑπερβάλλουσα τὸ κανο-
νικὸν πρὸς ἀσκησιν ἔφεσις ὠδήγησεν εἰς θρησκευτικὴν
ἀδιαφορίαν καὶ αὐστηρησάτῃ Μοναχικῇ διαγωγῇ μετε-
βλήθη εἰς ἐπιείκειαν καὶ ἀσύγγνωστον ραθυμίαν. Καὶ
τοῦτο ἐξηγεῖτο ἄριστα ὑπὸ τῶν ψυχολόγων, οἱ ὁποῖοι
καὶ διετύπωσαν τὸν ψυχολογικὸν νόμον τῆς ἐναντιο-
δρομίας.

Συμφώνως πρὸς τοῦτον πᾶν τι τὸ συμβαῖνον εἰς
τὸν κόσμον τῶν συναισθημάτων, βουλῆσεως καὶ ἐπιθυ-
μιῶν καὶ ἐκδηλούμενον δι' ὑπερβολῶν, ἐκρήξεων καὶ
ἰσχυρῶν δονήσεων καταλήγει εἰς τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον
μετὰ πάροδον χρονικοῦ τινος διαστήματος. Διὰ τοῦτο
ὁ Μοναχὸς ἢ ὁ κατὰ Θεὸν ἐναρέτως πολιτευόμενος ὁ-
φείλουν νὰ προσέχουν.

Τί ὀφείλει ὑπέρμετρος καὶ ἐξαντλητικὴ νηστεία
ὀλίγων μηνῶν ἢ ἐτῶν, ἔταν καταλήγη κανεὶς ἀργότε-
ρον εἰς ἀσθένειαν ἢ εἰς γαστριμαργίαν; ποῖον τὸ ὄ-
φελος τοῦ ὑπερβάλλοντος καὶ «οὐ κατ' ἐπι-
γνώσιν ζήλου» ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, ἔταν ἐ-
νίστε ὁ ζήλος οὗτος μετατρέπεται εἰς ἀσέβειαν καὶ ἀ-
διαφορίαν; Τοῦτο σαφῶς διατυπώται καὶ καταδικάζε-
ται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς «μὴ πολλὴ εὐσε-
βήσῃς, ἵνα μὴ ἀσεβήσῃς».

Ἄρα ὁ Μοναχὸς δὲν πρέπει νὰ κλίνη πρὸς τὰ
δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερά, ἔπως τοῦτο προτρέπει ὁ Ἅγ. Πα-
ῖννης τῆς Κλίμακος, ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον καὶ νὰ ἀκο-
λουθῇ τὴν μέσσην ὁδόν, ἥτις ὑπὸ τῶν Πατέρων καλεῖται
βασιλικὴ ὁδὸς καὶ ἄγει εὐκόλως εἰς τὴν ἐν Χριστῷ τε-
λειότητα. Πᾶν τι τὸ ἄμετρον καθίσταται φορτικόν καὶ
πᾶν τὸ φορτικόν ἐν καιρῷ ἀποβάλλεται. «Μὴ δὲ ν
ἔγαν», «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ,
ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ», «ἀρετὴ
ἐστὶ μεσότης δ' οὐ κακῶν» διατύπω-
σαν οἱ σοφοὶ πρόγονοι ἡμῶν. Ἐξαίρεσιν, ἐν προκειμένῳ

«ἀποτελοῦν τὰ μεγάλα ἀναστήματα τῆς Ὁρθοδοξίας
καὶ τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ, ἅτινα ἤσκησαν καὶ
ἠγωνίσθησαν ἔστιν ὅτε ὑπὲρ τὸ μέτρον χαριτωθέντα
καὶ ἐγδυναμωθέντα ὑπὸ τῆς ἀνωθεν βοήθειας καὶ θα-
φιλοῦς χάριτος. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ μελανά τινα ση-
μεῖα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Μοναχισμοῦ. Πρόκειται διὰ
τῆς οὐκ ὀλίγας περιπτώσεις Μοναχῶν, οἵτινες ἐξ ὑπερ-
βολικῆς ὑπερηφάνειας κινούμενοι καὶ θεωροῦντες, ἐ-
αυτοὺς ἀνωτέρους τῶν ἄλλων ἐπεδόθησαν εἰς πολυκα-
μάτους ἀσκητικούς ἀγῶνας καὶ κατόπιν βαρυνθέντες
καὶ ἐξασθενήσαντες ἐγκατέλειψαν καὶ τὰ στοιχειώδη
πνευματικὰ των καθήκοντα καὶ ἐγένοντο παίγνιον τοῦ
διαβόλου καὶ ἔρμαια τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ἡ
ὑπέρμετρος ἀσκήσις καὶ ἡ ἐπίδοσις εἰς πολύμοχθὰ

πνευματικὰ ἀγωνίσματα προϋποθέτει εἰδικόν ἐκ Θεοῦ
χάρισμα διδόμενον εἰς ἐλαχίστους.

Διὰ τοῦτο ὁ Μοναχὸς ἄς πράττῃ πᾶν ὅ,τι οἱ θεῶ-
ταται Πατέρες ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτόν, διότι εἰς τοὺς Κα-
γόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς
Ἐκκλησίας εὐρίσκεται ἐκπεφρασμένον αὐτὸ τοῦτο τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τοῦτο ἄς ἀποτελῇ κανὼνα διὰ τὸν Μοναχόν, τὸ
δὲ ὑπὲρ τὸ μέτρον «ἀσκήσθαι καὶ κα-
κοῦχ εἶσθαι» ἄς τὸ ἐπιδιώκῃ μόνον κατόπιν
εἰδικῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ εἰς διὸν ὑψηλότερον καὶ εὐ-
λογίας τῶν Πνευματικῶν του Πατέρων ἔχων κατὰ νοῦν
πάντοτε, ὅτι «τὰ ὑπέρμετρα ὀλιγο-
χρόνιά εἰσι».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 5 Ἰουλίου, ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ὁ-
σίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει δι' Ἀρ-
χιερατικῆς ἀγρυπνίας ἡ ὁμώνυμος Ἱερὰ Μονὴ τοῦ
Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου εἰς Μεγάλο Πεύκο Με-
γάρων.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

— Ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἀφικθεὶς ἀπὸ τινος Ἱερατ.
Προϊστάμενος κοινότητος Ἀγ. Σπυρίδωνος DETROIT
Ἀρχμ. Ἐφραίμ ἐξυπηρετῇ ἀλληλοδιαδόχως δι-
αφόρους ἐνορίας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Κορίνθου.

— Ὁ Ἀρχμ. Μερχούριος πρὸς ἐξυπηρέτησιν
τῶν πιστῶν καὶ διευθέτησιν τοπικῶν ζητημάτων ἀπε-
στάλη εἰς Κρήτην.

— Ὁ Ἱερατ. Κύριλλος Ἀναγνώστου μετέβη εἰς
Μακεδονίαν καὶ ἐξυπηρέτησεν κατὰ τὰς πανηγύρεις
τῶν, τὰ Βασιλικά Θεο)νίκης καὶ τὴν Πτολεμαῖδα —
Φλωρίνης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνώσιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώ-
ματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλη-
σιαστικῆς ἡμῶν Ἡγείας, κατὰ τὴν ὁποίαν, τὸ περι-
οδικὸν ἡμῶν «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὡς δημοσι-
ογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν θὰ δημοσι-
εῖται ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μόνον ὅ,τι κρίνεται ὑπὸ
τῶν ἀρμοδίων ὡς ἐξυπηρετοῦν τὸ γενικὸν συμφέρον
τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἀνακοινοῦνται τ' ἀνωτέρω πρὸς ἀποφυγὴν μελ-
λοντικῶν παρεξηγήσεων. Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγρα-
φα δὲν ἐπιστρέφονται.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Πρός άποφυγήν άνωμαλιών και έννημέρωσιν του τμήματος έλέγχου της Τραπεζής επί του είσαγομένου εκ του έξωτερικού συναλλάγματος παρακαλούνται θερμώς οι κ. κ. συνδρομηταί, όπως αναγράφωσιν επί της έπιταγής (τσέκ) τόν σκοπόν των άποστελλομένων χρημάτων.

Π. χ. Άρχιμ. **Μερκούριον Καλοσκάμην**, Δολλάρια διά τó περιοδικόν «Φωνή της Όρθοδοξίας» ή διά τούς ήμεροδείκτας ή διά τó οίκοτροφείον κ.ο.κ.

Τó αυτό ίσχύει και διά τούς συνδρομητάς του έσωτερικού προς διευκόλυνσιν της Διαχειρίσεως των Γραφείων.

ΠΡΑΞΙΣ ΑΕΙΑ ΜΙΜΗΣΕΩΣ

Είς την «ΝΕΑ ΧΩΡΑ» Χανίων, ó παντοπώλης κ. Ε. Άνδρεωτάκης έτοποθέτησεν είς την έξώθυραν του παντοπωλείου του μίαν πινακίδα (16.4.68), ή όποία έγραφε: «Χαρίζονται όλα τα χρέη των πελατών μου». Διατί άράγε τισούτη γενναιοδωρία; διότι, άπλούστατα, ó κ. Άνδρεωτάκης έκέρδισε με τó Λαϊκόν Λαχείον 3.600.000. δρχ. Ήθέλησε λοιπόν χριστιανικώς συμπεριφερόμενος νά αισθανθή μαζί με την χαράν του «λαμβάνειν» και την χαράν του «διδόναι», ήν μακαρίζει ó Κύριος. (Πράξεις κ'. 35). Πράξε και σύ τó ίδιον, αδελφέ, εάν θέλεις νά είσαι εύτυχής μοιραζόμενος την χαράν σου με τούς αδελφούς σου.

ΛΥΣΙΣ ΕΠΙΒΕΒΑΗΜΕΝΗ

Υπό τόν τίτλον «Έγερτήριο Σάλπισμα» δημοσιεύεται είς τόν «Όρθόδοξον Τύπον» (Απρίλιος 1968) έμπνευσμένη Έκκλησις του Πνευματικού Πατρός Φιλοθέου Ζερβάκου, γνωστού ανά τó πανελλήνιον διά τούς αγώνάς του ύπέρ της αληθείας, άπευθυνομένη προς άπαντας τούς Όρθόδοξους Χριστιανούς, κληρικούς και λαϊκούς.

Είς παράγραφόν τινα της περιφήμου έκκλησεώς του γράφει: «Επί πᾶσι ταύτοις, ή τελευταία μου παράκλησις προς τούς Άρχιερεείς είναι νά ένώσουν την Έκκλησίαν, την όποιαν διήρρεσεν ή άπερίσκεπτος, αντικανονική και παράνομος είσαγωγή είς την Έκκλησίαν του παπικού έορτολογίου. Η μόνη εύχερής λύσις είναι, έπειδή κακώς είσήχθη, καλώς νά έπανέλθη τó παλαιόν έορτολόγιον και επέλθη ή ένότης της

Έκκλησίας, παύση ή διαίρεσις, παύση ή άταξία, ή Έκκλησία της Ελλάδος νά έχη έν χρησει δύο έορτολόγια, παλαιόν και νέον. Τοῦτο δέν είναι εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, καθὼς δέν εἶναι θεάρεστον ὅλα σχεδὸν τὰ ὀρθόδοξα ἔθνη, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Ἀγίον Ὄρος, μεγάλη μερίς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους νά ἀκολουθῇ τὸ παλαιόν, τὸ πάτριον, καὶ οἱ ἐπίλοιποι Ἕλληνες τὸ νέον, παπικόν. Ἡ Έκκλησία ἐπὶ 15 αἰῶνας ἔνα έορτολόγιον εἶχεν, αὐτὸ πρέπει νά μείνῃ ἀσάλευτον».

Ελπίζομεν, ότι ή φωνή του πολιοῦ και έναρέτου Γέροντος θα εὔρη απήχησιν είς τās ψυχάς των ιθυνόντων την Έλλαδικήν Έκκλησίαν προς «ένωσιν των διεστώτων» και επάνοδον της Έκκλησίας είς τās ήμέρας της δόξης εκείνης, περί ής έπροφητεύθη: «Μεγάλη ἔσται ή δόξα τοῦ Οἴκου τούτου, ή ἔσχατη ὑπέρ την πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ» (Άγγ. 6' 9)

ΠΕΝΘΗ

Είς βαθύ γήρας εξεμέτρησε τó ζην ó παλαιμάχος της Όρθοδοξίας αγωνιστής Θεόδωρος Πανταζής. Ό εκλιπών υπήρξεν είς εκ των ακραιφνών τηρητάν των πατρώων παραδόσεων.

Ός άνθρωπος εξετιμάτο ύφ' όλων των συμπολιτών του, καθ' ότι έχρημάτισεν επί σειράν πολλών έτών ως Γενικός Γραμματεὺς του έν Βόλφ Πρωτοδικείου. Πάντοτε πρόθυμος είς οίονδήποτε, όστις θά του έξήτει γνώμην ή τυχόν εξυπηρέτησιν. Είς δέ τó παράρτημα Γ.Ο.Χ. Βόλου διατέλεσε ως αντιπρόεδρος επί σειράν έτών. Εὐχόμεθα, όπως ó Κύριος ήμῶν κατατάξη την ψυχήν αὐτοῦ έν κόλποις Ἀβραάμ.

Α.Κ.Α.

Τήν 24 Ἀπριλίον απέδήμησεν προς Κύριον είς Πουγγάκια Φθιώτιδος ó ζηλωτής της Όρθοδοξίας Γεώργιος Μακρής. Ό αείμνηστος προσέφερεν πολλά, ήθικώς και ύλικώς, είς τόν Ἱερὸν ήμῶν αγώνα. Διαβιβάζομεν τὰ θερμά συλλυπητήριά μας είς τούς οίκείους και συγγενείς αὐτοῦ και εύχόμεθα, όπως ó Κύριος κατατάξη την ψυχήν αὐτοῦ έν σκηναίς δικαίων.